

Skřítek 3 - Semtamchybkovo lesní kouzlení

„Dneska jsem měl takový zvláštní živý sen. Zdálo se mi o mém strýčkovi kouzelníkovi,“ zívá ráno zmenšený drak Semtamchybka a mrkl na svého kamaráda skřítku Dubíska, „dokonce si přesně pamatuji, jakým zaklínadlem mě před mnoha, mnoha, mnoha lety začaroval v kámen. A taky pár dalších věcí!“

„No jo,“ nepřítomně přikývl skřítek, aniž se na svého kamaráda podíval.

„Někdy si musím vyzkoušet, jestli by mi některé jeho čarování taky fungovalo,“ pokračoval dráček.

„Hm,“ odbyl ho skřítek nic neříkajícím citoslovcem.

Drak se protáhl, otočil hlavou doleva, pak doprava a tím jeho ranní rozcvička skončila. Teprve nyní si uvědomil, že se s ním Dubísek vůbec nezačal bavit. Podíval se na svého kamaráda pozorněji a zarazil se. Skřítek se tak zuřivě drbal na hlavě, až mu spadla jeho dubová čepička. A dokonce, a to už bylo opravdu na pováženou, si strčil palec do pusy. Z toho drak usoudil, že jeho kamarád přemýšlí o nějakém závažném problému. Aby ho nerušil, vyrazil na procházku po okolí.

„Čím to, že dneska stromy tak zvláštně voní?“ divil se Semtamchybka. Protože byl ale líný o věcech přemýšlet, jen nad tím mávl tlapkou a šel dál.

„Pozor,“ bzučelo mu najednou pod nohou, „nezašlápní mě.“ Drak se trochu polekal, ale když uviděl duhového brouka, nazlobeně se do něj pustil: „Co se tu rozkřikuješ, krajníku? Když jsi mrňavej, musíš dávat pozor ty a ne já.“

„Mám tu práci, copak nevidíš?“

„Tss. Tomu pobíhání říkáš práce?“

„Nezdržuj, ty nepovedená ještěrko, nemám čas se s tebou bavit,“ odsekl brouček krajník a vyšplhal na borovici.

Slunce začínalo hřát a ta zvláštní vůně jako by tím teplem zesilovala. Drak se natáhl mezi kořeny borovice a začalo

mu být smutno. Rozhlédl se, jestli nespatří někoho, s kým by si mohl promluvit.

„Haló, sýkorko parukářko, pojď blíž, popovídáme si,“ zavolal na čiperného ptáčka.

„Cip, cip, nemám čas, nezlob se. Mám šest dětí, cip, cip, to je moc práce, víš?“

Semtamchybkovi přišlo líto, že nestojí za pár slov ani sýkorce, a z oka mu ukápla velká smutná slza. Jak to, že dnes nikdo nemá čas? Nikdo si s ním nechce povídat. Ach jo. Asi si bude muset nějakou zábavu obstarat sám. Vtom dostal nápad. Na někom by si mohl vyzkoušet to strýčko-vo zaklínadlo! Třeba na tom protivném broukovi... Zvedl se a začal hledat krajníka. Málem při tom vrazil přímo do svého kamaráda skřítka.

„Dubísku! To je fajn, že jsi tady. Vymyslel jsem báječnou zábavu, poslouvej...“

Ale skřítek jen zašermoval ručkama a zarazil ho: „Nezlob se, dráčku, nezlob se, kamaráde, teď nemám čas, musím běžet do hájovny.“

„Počkej, nenechávej mě tu samotného, jsi přece můj kamarád. Nebo ne? Nikdo na mě dneska nemá čas,“ udělal Semtamchybka smutnej kukuč a z očí se mu vykutálela další slza.

„Ale dráčku, copak nevidíš, co se tu děje s borovicemi? Necítíš tu vůni? Jestli to nezarazíme, tak tyhle krásné stromy nepřežijou!“

„A co je špatného na tom, že stromy voní?“

„Víš, Semtamchybko, takhle voní jejich stromová krev. A právě teď tak trochu krvácejí. Jen se pořádně podívej, copak nevidíš ty housenky, které je ožirají?“

„Jejda,“ vyděsil se dráček, když se podíval zblízka, „ty jsou ale ošklivé. Co chceš dělat?“

„Svolat co nejvíc ptáků z okolí a potom musím do hájovny. Tady už asi pomůže jenom člověk...“

Jako by se Semtamchybkovi teprve teď otevřely oči. Zdejší ptáci, ba i mnozí brouci se horlivě vrhali do boje s housen-

kami. Těch ale neubývalo. Všechny borovice kolem byly obaleny neuvěřitelným množstvím hladových příživníků. A najednou se v Semtamchybkově hlavě znovu objevil ten lákavý nápad zakouzlit si. Konečně měl pro strýcovo zaklínadlo ten správný cíl! A teď se, housenky, těšte! Hlavně aby to všechno správně vyslovil!

Nadechl se a spustil:

„Volám tě, volám, právě dnes,
všude tam, kde voní les,
postůj větrě, postůj vodo,
tady končí břeh,
všechno menší, než moje tlapka,
ať ztratí pohyb, ať ztratí dech.“

Jakmile to vyslovil, úplně se rozklepal zimou. Nebo to nebylo zimou? Takové velké smrtící kouzlo musí každému nutně zmrazit i kousíček jeho srdce. A nezmrazilo mu náhodou i uši? Semtamchybka měl chvíli pocit, že ohlucl. Les byl pojednou tichý, jako by usnul. Dráček se začal bát.

Náhle ticho prořízl bojový pokřik sojky Majky. Dráček už nechtěl být sám, tak na ni zamával. Houpavým letem sklouzla dolů k němu. Z jejího krku na zem seskočil Dubísek.

Skřítek se rozhlédl a vykulil oči: „Dnes je opravdu špatný den. Hodně špatný den!“

„Ale housenky už jsou pryč,“ radostně ho upozornil Semtamchybka.

„To je pravda,“ připustil skřítek, „ale taky brouci, mravenčí, mouchy a komáři.“

„No vidíš, to je přece báječné, ne? A to všechno jsem zařídil já, drak Semtamchybka! Stačilo malé kouzlo a všechen hmyz je z lesa pryč. To jsem šikula, vid’?“

„Jejej, jejej, Semtamchybko, tys to ale vyvedl!“

„Tobě se to nelíbí?“ posmutněl dráček.

„Copak mně! Ale co ostatní zvířátka? Třeba ptáci – čím

budou krmit své děti? A opravdové ještěrky, co budou žrát, když tu nezůstal žádný hmyz? Vždyť je to teď mnohem horší, než ta kalamita s housenkami!“ Dubísek vypadal opravdu nešťastně.

„Že bych to kouzlo zkusil zrušit?“ nesměle nabídl Semtamchybka a ani se neodvážil zvednout oči, jak se najednou před skřítkem styděl.

„A dokážeš to?“ zapochyboval Dubísek.

Drak se k němu na chvílku otočil zády a něco nezřetelně zamumlal.

„Vyšlo to,“ radoval se skřítek, navzdory tomu, že už zase housenky ožíraly jehličí borovic.

„No jo,“ otočil se k němu zpátky drak, „ale kdo teď zachrání les?“

Skřítek se podrbl na nose, na čele, za uchem a pak váhavě odpověděl: „Přiletí letadlo, posype les práškem a housenky umřou.“

Semtamchybka se zamračil: „A neumře náhodou kromě housenek i další hmyz?“

Skřítek bezmocně pokrčil rameny: „To nevím, některý možná ano...“

„Víš co, Dubísku?“ zajiskřily drakovi v očích rošťácké jiskřičky. „Já si ještě trochu zakouzím...“

„Ne, prosím tě, kouzla už ne!“ vyděsil se skřítek.

„Neboj, já se jenom zvětším a všichni užiteční brouci, mravenci a ostatní, které pozveš, se přijdou ke mně schovat. Co ty na to?“

Skřítek si otřel čelo, které se mu orosilo při poslední zmínce o kouzlení, a pak si přitáhl drakovu hlavu k sobě dolů.

„Ty jsi ten nejchytřejší a nejkouzelnější drak na světě,“ zašeptal a dal Semtamchybkovi na čumák tu největší skřítkovskou pusku, jakou svedl.